

Fyrsta september gavst Arne G. Berg sum næstovasti, leiðari fyri bjargingardeildini og pressutalsmaður á Marinustøðini.

Men hann er longu komin aftur higar at arbeiða í nakrar dagar, meðan avloysari hansara er burturi. Og tað hevur hann einki ímóti.

- Satt at siga kendi eg tað sum at koma heim aftur, sigur hann.

Arne Berg er sera fryntligur og væl lýddur maður. Summi vilja eisini vera við, at hann er minst líka nógv føroyingur, sum tey, ið fœdd eru í landinum.

Í fimm ár hevur hann arbeitt á Marinustøðini, men annars eru 25 ár, síðan hann fyrstu ferð kom til Føroya. Og øll árin, áðrenn hann flutti upphigar at búgva, var hann at kalla her á hvørjum ári.

25 ÁR SÍÐAN

- Eg kom fyrstu ferð higar sum tyrluskipari. Tá lendi eg her við Marinustøðina. Síðan kom eg regluliga antin sum tyrluskipari ella við sjóverjuskipi. Og so søkti eg sjálvur um at koma higar at arbeiða í tvey ár í fyrsta umfari. Tað bleiv til fimm ár.

- Hví vildi tú til Føroya?
- Mær dámdi beinanvegin Føroyum. Eg eri úr Vesturjútlandi, og tað samfelagið líkist í mangar mátar tí føroyska. Eitt lítið samfelag, har fólk ikki eru hvørju óviðkomandi, og øll skunda sær ikki altíð so nógv, men gevur sær stundir at tosa saman. Tað dámar mær so væl. Eg havi altíð havt tað gott í Føroyum.

MØTTI EINUM HVALBINGI

- Tú hevði ikki nakað tilknýti til Føroya, tá tú kom higar?

- Nei. Eg byrjaði sum ungur í handilsflotanum, sigldi sum stýrimaður hjá A. P. Møller, og tá eg skuldi inn at gera herskyldu, helt eg tað vera áhugavert at gerast tyrluskipari. Í 1972 kom eg omborð á "Olga Maersk", og har hitti eg tann stóra annan stýrimannin, sum æt Jacob Berg og var úr Hvalba. Hann hitti eg fleiri ferðir síðan, men nú er hann farin. Hann var fyrsti føroyingur, eg kom at kenna. Vit sigldu saman í fleiri ár og hildu sambandið við líka so leingi, sum hann livdi. Tá eg kom upp higar sum tyrluskipari, var hann komin aftur til Føroya, og gjøgnum hann og konuna kom eg í samband við nógv fólk her.

TREIVST LÍKA VÆL SU HANN

- Kona mín, Anne Dorte Muldvad, hevði framman-

Sárt at fara úr Føroyum

- Vit høvdu tár í eygunum, tá vit vóru komin umborð á Norrønu, sigur Arne Berg, sum seinastu fimm árin hevur verið næstovasti og pressutalsmaður á Marinustøðini. Nú er hann fluttur aftur til Danmarkar

undan ongan tíð verið í Føroyum, og tað vildi so væl við, at tá vit komu higar í 1985, fekk hon arbeiði á Landssjúkrahúsinum. Henni dámdi líka líka væl í Føroyum sum mær, og vit blivu tí her í fimm ár. Vit vildu fegin verið her, men høvdu vit verið longur, kundu vit ikki havt íbúð okkara í Keypmannahavn, og vit valdu at fara, meðan vit framvegis trivast væl. Heldur fara avstað við tår-um í eygunum enn at ganga í Føroyum og leingjast til Danmarkar. Tað var ein lógin kensla at fara umborð á Norrønu og fara hiðani.

SAMBAND VIÐ NOGV FOLK

Arne Berg hevði ikki trupult við at fella til í Føroyum.

- Eg havi altíð verið av tí fatan, at ein skal laga seg eftir tí samfelag, ein kemur til. Sjálvt um arbeiðið á

Marinustøðini ikki er so vanligt, men eg hevði lætt við at koma at kenna fólk, t.d. tey á Vaktar- og Bjargingartænastuni. Johan Ziskason havi eg kent, síðan eg sigldi. Vit búðu eisini í býnum og tosaðu við grannar o.s.v. Tað hevur meira verið føroyingar, vit eru komin saman við, heldur enn starvsfelagar á Marinustøðini. Av tí at Dorte arbeiði á Landssjúkrahúsinum koma vit at kenna fleiri av hennara starvsfeløgum.

Men samfelagið er broytt nógv hesi fimm árin. Tá vit komu var ikki satelitt-sjónvarp, og tá bar betur til at detta inn á gólvið hjá fólki at prátta.

GOTT SAMSTARV

Arne Berg letur væl at samstarvinum millum Marinustøðina og Vaktar- og Bjargingartænastuna. Nu

skal Vaktar- og Bjargingartænastan hava ábyrgdina av efurlitinum við fiskiskipum, og seinasta hond verður nú lögð á avtaluna, og tað verður gjørt í bestu semju, sigur hann.

- Tað er mín fatan, at eingin kann sita í Keypmannahavn og avgera og geva boð um føroysk viðurskipti. Føroyingar mugu sjálvir ráða. Hinvegin hevði tað verið harmiligt, um Føroyar fóru úr ríkisfelagsskapinum. Eg hugsi mær eina skipan t.d. sum England og Australia hava. Tað eru ramvegis nøkur bond, ið knýta Føroyar og Danmark saman. Tað er eitt petti ímillum loysing og at stýra úr Keypmannahavn.

LÍTID ARBEIÐSPLÁSS

Marinustøðin er ikki nakað stórt arbeiðspláss. Ikki fleiri enn 31 starvsfólk tilsamans,

og bara ein partur er til arbeiðis í senn, av tí at støðin hevur vakt alt samdøgrið. Av tí at starvsfólkini eru so fá, kennast tey so væl. Marinustøðin er eitt gott arbeiðspláss, sigur Arne Berg. Mjorkadalur er væl betur mannað. Lítið samband er millum Marinustøðina og støðina í Mjorkadali, tí støðirnar hava hvørt sitt arbeiðsþeki.

MUGU FYLGJA LANDSINS LOGUM

Arne Berg sigur, at hann einki serligt hevur merkt til móttøðu frá fólki, sjálvt um arbeiðið hoyrir undir herin. Tað var einki at siga til, at onkur samanbresturin var, tá sjóverjuskipið kom inn, menninir umborð fóru í dans og funnu onkra gentu við tí úrsliti, at onkur bleiv øvundsjúkur. Tað hevði verið tað sama, um skipið fór til onkran minni bý í

Danmark.

- Men eg havi altíð sagt tíð menninar, sum eru komin higar at arbeiða, at teir skulu laga seg eftir umstøðunum her. Duga ella vilja teir ikki tað, skulu teir ikki vera her. Eingin má koma uttaneftir at broyta nakað.

Áðrenn hann kom til Marinustøðina, fleyg hann "Førilúsina", tyrluna hjá sjóverjuskipinum Veðrinum. Einaferð teir høvdu flutt nógvur sjúklingar, undraði tað hann, at einki stóð í bløðunum um hetta. Men so ein sunnudag, hann búði hjá eini familju í Sørvági, tá gjørdi tey hann varugan við, at tað var ein heilsa í "kvøðuljómunum" til tyrlumanningina, og tey søgdu honum, at heilsur vóru til teirra, hvørja ferð onkur sjúklingur var fluttur við tyrluni. Hetta var áðrenn Arne Berg skilti føroyskt so væl. Tað hendi eisini eina ferðina, at hann fekk eitt langt vakurt takkarbræv frá pápa eina gentu, teir høvdu flutt á Landssjúkrahúsið.

- Tað er heilt vist, vit vóru væl móttikin. Tað er nakað heilt serligt við Føroyum. Her kunnu vit liva fleiri dagar uppá ein góðveðursdag. Regn og toka bila ilkki, men eg má viðganga, eg var illa við, tá ódnarveðrið leikaði seinasta vetur.

Tað er ikki rættliga greitt enn, hvat arbeiði hjá Arne Berg verður nú í "Forsvars-komandoen" í Keypmannahavn.

KEMUR AFTUR

- Eg vóni og tað verður eitt arbeiði, har eg framvegis kann hava okkurt við Føroyar at gera og kann koma higar av og á. Í øllum førum koma vit aftur at ferðast. Tá eg hugsi aftur á tey næstan 30 árin eg havi arbeitt hjá hervaldinum, hava hesi fimm í Føroyum verið tey bestu. Konan og eg eru eisini samd um, at hesi árin helst verða tey bestu hjá okkum báðum saman, sigur Arne Berg.

Samrøða: Randi

Myndir: Kalmar